

Дощ і лютий вітер відкривають шлях до миру

— Минуло вже 60 років, — сказала одна з моїх давніх (ще з перших днів існування церкви) подруг.

— Існує приказка: «Час схожий на стрілу», — відповіла я, — і це дійсно так. Останні 60 років життя пролетіли та влучили в саму ціль. Роки життя, сповнені труднощів і перешкод упереміш із радістю й успіхом.

У квітні 2014 року ми з подругою брали участь у церемонії вшанування 60-ї річниці заснування Церкви об'єднання. Я розмірковувала над початковою назвою церкви — Асоціація Святого Духа за об'єднання світового християнства — та датою її заснування — 1 травня 1954 року — в крихітному орендованому будинку в Бухак-доні, що в районі Сондун у Сеулі. Зібравшись разом, наші перші члени церкви роздумували над літами, що минули, і висловлювали сердечну вдячність один одному; вони згадували десятиліття труднощів, які ми пережили як брати і сестри однієї родини.

Попри страшну бідність, у якій було засновано Церкву об'єднання, Святий шлюб 1960 року започаткував нову епоху. Із маленької групки членів якоїсь церковці ми вирости сьогодні в глобальний рух, і бачимо, що вчення Божого принципу поширилося в усіх куточках землі. Ось що справжнє диво!

Як Бог зробив це? Ключ до всього — у спасінні шлюбу, єдності чоловіка і дружини, що відображає образ Божий. Так само, як Бог покликав Батька Муна розпочати свою історичну місію в підлітковому віці, Він також призвав Хан Хак Джа, молоду сімнадцятирічну дівчину. Ніхто не міг навіть уявити собі, що Бог обере таку юну особу. Я відчувала, що

одного дня представлятиму всіх жінок — Божих дочок і матерів у світі. Ісус відкрив нам: наречена Небес — це Святе Місто, що сходить з неба. Я прийняла цей поклик твердо й рішуче, вирішивши з небесної нареченої до Матері Всесвіту. Тепер ця Мати, яка молиться і прагне Божого благословення для всіх 7,7 мільярда людей на землі, з Божою милістю здатна наблизити настання повсюдного миру.

На початку 1960 року наші члени церкви вирушили на 40 днів місіонерами в усі куточки країни. Ми називали це Рухом нової душі, нового села та нової любові. По всій країні вони запалювали полум'я віри. Близько 600 місіонерів і місцевих членів церкви відвідали 413 сіл, передаючи і практикуючи Боже слово. Упродовж цих сорока днів вони прибирали місцеві дороги, викладали корейську абетку в сільських постійних дворах під світло гасових ламп, допомагали фермерам і крамарям та передавали Божий Принцип. Долаючи втому і прикрі відмови людей — дехто називав їх єретиками — місіонери виживали, бо їли щоденно лише миску розтертого в порошок зерна. Нерідко були одинаками, які, немов ті тополі, самотньо стояли серед поля.

Із Божою милістю, що більше нас засуджували люди, то швидше наша праця починала давати добрі результати. Незабаром старшокласники і молодь долучилися до просвітницької діяльності, привнісши ще більше енергії, яку було спрямовано на відродження життя в тутешніх селах, їхнього процвітання. Тими днями в Кореї панував такий ентузіазм, що участь у нашій діяльності навіть взяла одна дівчина першого року середньої школи. Щоразу, коли ми проводили це просвітлення, навчання і служіння, сховався Святий Дух. У всіх містах і селах сім'ї пропонували свої просторі вітальні для вечірніх шкіл. Ми навчали грамоті молодих людей і жінок, які не мали змоги відвідувати школу. Прихованими стежками сільських поселень південнокорейським суспільством пронеслася хвиля надії, що дала поштовх суспільному прогресові.

Відтак, починаючи зі середини 1960-х, уряд також розпочав спонсорування програм просвітництва і грамотності в селах по всій Кореї — так званий рух «Се маиль» («Нове село»). Його організатори діяли так, наче нас узагалі не існувало, але, незважаючи на це, ми продовжували. У місті Чунджу члени церкви практично голіруч будували навчальні класи з глиняними стінами для десятків хлопців — чистильників взуття. Згодом ці вчинки стали імпульсом до заснування освітнього фонду «Санхак».

У загальнодержавному масштабі наша робота запалила іскру в молодих лідерах аграрних районів, що спонукала їх створювати сільськогосподарські школи, і це зумовило хвилю модернізації. Деякі з цих шкіл були в авангарді руху за зміну нашого суспільства, поєднуючи технічний і духовний розвій. Як і слід було очікувати, державний рух «Нове село» завдяки адміністративній владі привласнив усе це собі. Позаяк Церкву об'єднання вважали єретичною, то нас просто відсунули вбік. І ліві, і праві голоси й надалі засуджували нас.

Не складно собі уявити, що наші церковні лідери і місіонери пережили чимало важких днів. Не маючи фінансової підтримки, вони вважали за щастя, якщо вдавалося поїсти принаймні один раз на день; про три повноцінні страви протягом дня годі було й казати. Іноді, турбуючись про місіонерів, учні середньої школи потайки залишали клуночки зі своїми обідами, які їм підготували матері, перед дверима наших місіонерів. Коли ж ті усвідомлювали, що учні жертвували своїми обідами, які вони змушені були їсти, то невимовно страждали. Однак розуміючи свою відповідальність за передавання нового розуміння істини, вони опановували себе та глибоко шанували жертви, на які заради них ішли діти.

Ми з чоловіком не просто відправляли місіонерів у різні місця; ми відвідували наші помісні церкви по всій країні кілька разів на рік. Ми брали зі собою їжу, одяг і запаси, які вдавалося зібрати. Цього ніколи не

вистачало, адже чимало інших проєктів служіння та заходів також потребували підтримки, але ми привозили все, що могли. Місіонери-першопрохідці були зворушені до сліз, зустрічаючи нас із чоловіком: ми виходили до них, тримаючись за руки. Ми підтримували і підбадьорювали наших членів церкви, розмовляли з ними, іноді навіть не помічаючи, що наставав ранок.

Члени церкви, котрі працювали на американських військових базах, бувало, приносили до церкви шоколад, банани або печиво. Я загортала ці подарунки і клала їх у шафу чи на полицю, щоб потім, коли ми їхатимемо до місіонерів, віддати їм. Якось одна сестра-місіонерка розплакалася, отримавши загорнутий пакунок. Кілька місяців по тому вона приїхала в гості, міцно взяла мене за руку і сказала: «Я привезла цей пакунок на територію своєї місії — і все розділила між нашими членами церкви. Ваша підтримка додала нам сил, коли ми передавали слова Божого принципу». Такі слова завжди сповнювали мене великою радістю.

Місіонерські центри навряд чи можна було назвати церквами. Зазвичай це була одна кімната, а наші місіонери часто були занадто бідними, навіть щоби причепити табличку з назвою. Той, хто заходив до нас, відразу замислювався, чи це справді церква. З одного боку убогий вигляд наших членів церкви засмучував моє серце, а з іншого — я пишалася ними і втішала. «Гнітючі обставини, в яких перебуває наша церква, виглядають жалюгідно для звичайних людей, — делікатно казала я, — але в майбутньому ми здіймемо прапор перемоги і приймемо любов людей усього світу».

Куди би ми не йшли, нам не було соромно. Кого би ми не зустрічали, ми були впевнені в собі. Ми намагалися зареєструвати нашу церкву в уряді, проте нам кілька разів відмовляли через хвилю спротиву, що йшла від традиційних церков, бо ті надсилали держпосадовцям петиції протесту проти нас. Нарешті в травні 1963 року корейський уряд юридично зареєстрував нашу організацію як Асоціацію Святого Духа за об'єднання світового християнства.

1970-ті роки для світу все ще були бурхливими часами. Чвари між Північною і Південною Кореєю загрожували війною, міжнародна ситуація була нестабільною. Комунізм ширився по всьому світу на багатьох фронтах. Знаючи нелюдську жорстокість цього режиму з власного досвіду, ми з чоловіком розпочали дуже успішну освітню ініціативу, яку назвали «Перемога над комунізмом» («Victory over Communism» — VOC). Наш голос був єдиним у світі, бо міг тоді чітко пояснити неправдивість та хиби його матеріалістичної й атеїстичної теорій, надаючи богоцентричну контрпропозицію. VOC зміцнила рішучість і розуміння південнокорейців та невдовзі мала величезний вплив у Японії, яка позбулася вкрай лівих угруповань мирним шляхом.

За таких критичних обставин ми з чоловіком ще раз закликали членів церкви, зокрема, жінок, діяти. Наш Небесний Батько знає силу жінки. Насправді наш рух не розпочався до Святого шлюбу нашої пари, бо ми — сімейний рух, а щоби створити сім'ю потрібні чоловік і дружина. Мій чоловік є передовим у світі поборником жінок як моральних лідерок сім'ї і суспільства. Будучи глибоко переконаними в цьому, ми закликали корейських благословенних дружин пожертвувати своїм сімейним життям на певний час заради місіонерської діяльності — вийти на вулиці, заходячи до урядових залів, церков і храмів, ходити від будинку до будинку, аби через просвітництво розширити можливості людей і підняти їхній патріотичний дух. Дружини відгукнулись. Кожна з них доручила опіку над своїми маленькими дітьми, а деякі — і хворими літніми батьками — своєму чоловікові та вирушила в дорогу.

Мати є центром сім'ї. І коли її немає вдома, навіть день-два, — сім'я страждає. Наші дружини й матері вийшли не на день-два, а на три роки. Батько мусив колисати і годувати дитину, котра просила материного молока, тоді як матір, ридаючи далеко від дому, на місії, зціджувала його з набряклих грудей. Цю місію можна порівняти до трьох років Ісусового громадського служіння або трьох років відбування мого чоловіка в північнокорейському трудовому таборі. Вагітні дружини, які

полишали свої домівки, поверталися додому народити дітей, і за 100 днів знову їхали назад, до своїх місій. Коли матері за три роки поверталися, найменші діти не впізнавали їх, і навіть опиралися. Таку неймовірну сердечну жертву віддавали нашим Небесним Батькам за відновлення світу.

Жінка, коли народжує дитину, відчуває біль під час пологів. Попри це робота акушерки полягає в тому, щоб підбадьорити її тужитися дужче. Подібно до того, як акушерка допомагає в часі появи в новий світ, ми з чоловіком підбадьорювали членів нашої сім'ї об'єднання. Історично щоразу, коли виникала небезпека, корейський народ — селяни й віддані патріоти — захищали свої домівки та свій народ. У такому дусі наші члени церкви піднялись і захищали свої домівки і народ від комунізму. Мій чоловік напучував цих мужніх жінок: «Народ не розуміє, навіщо згуртовуватися зараз, але якщо 30 мільйонів корейців об'єднаються з Церквою об'єднання, то цей народ і ці люди не загинуть».

Благословенні дружини поховали свій біль у душах, адже знали, що виконують місію заради країни. Зрештою, їхня робота дала великі плоди, тож її справді можна вважати найпохвальнішим актом патріотизму. Поки що його приховано від очей в історії нашої нації, але одного дня про це стане відомо.

Коли Церква об'єднання поширилася на інші країни, благословенні дружини у всьому світі почали наслідувати приклад перших корейських дружин і їхніх сімей. Отже, цей вражаючий розділ записано в історії не лише Кореї, а й усіх народів. Усі благословенні дружини стоять на цьому ґрунті і продовжують цю традицію. Це історія про жінок, які жертвують собою заради спасіння країни та світу. Один із перших плодів такої традиції з'явився 20 років по тому, під час нашої зустрічі з Михайлом Горбачовим — тодішнім президентом Радянського Союзу. Адже ці жертви дали змогу викладати молоді колишнього Радянського Союзу наш богоцентричний світогляд і передавати демократичний дух й етичні цінності, які сприяли примиренню Сходу і Заходу та призвели до падіння комунізму. Ще одним таким плодом стала наша поїздка до Північної Кореї, коли 1991 року ми зустрічалися з лідером КНДР Кім Ір

Сеном. Цей ризикований, але абсолютно тріумфальний візит відкрив шлях до діалогу між Північною й Південною Кореєю і підготував міцну основу для нашої роботи на Півночі.

Revision #2

Created 16 October 2022 19:51:26 by andres

Updated 3 November 2022 11:38:41 by andres